

A csoda

Márpedig csodák nincsenek – vallja a ráció, amelyet akár a tények sem tántorítanak meg, mert mindenre ésszerű magyarázatot talál. Ha nem talál, sem jön zavarba, mert rendületlenül *hiszi*, hogy a jövő tudománya mindent meg tud fejteni majd. Azt is, aminek az árnyékához sem igen tudott évszázadok óta hozzáférni még. Az élet biológiájáról például igen sokat tudunk: leírható a szerkezet bonyolultsága és változatossága, a folyamatok miriádja és azok szinte áttekinthetetlen összefüggései, de arra a kérdésre nincs válasz, hogy tulajdonképpen mi az élet? Az élet működés – mondja a biológus, mintha ezzel megvilágította volna a működés részleteken túli lényegét is. A tudomány okos válaszaiból valahol mindig kimarad a lényeg, mert minőségre vonatkozó kérdéseket megválaszolni természeténél fogva képtelen.

Sokan látják már, hogy az ész észbontó eredményeit mind szélesebb körben tudják ugyan alkalmazni, de mind nehezebben képes azokat átfogni és helyükre tenni az értelem. Nincs messze már az idő, amikor a tudósok kénytelenek lesznek beismerni (egy részük már ma is megteszi), hogy a tudomány gazdag eredményei nem értelmezhetők, ha „számításon kívül” hagyjuk azt, hogy Isten létezik, és cselekvően jelen van a világban.

A tudomány a racionális tények és a mérhető mennyiségek világa. Jézus életének „tudományos vizsgálata” például azt jelenti, hogy történetéből elhagyjuk a természetfölötti elemeket, kitalációknak, ráfogásoknak nyilvánítjuk azokat a cselekedeteit, amelyek csodákhoz kapcsolódnak. Legjobb esetben a „hit”-hez társítjuk őket, és így az egyébként nem megmagyarázható gyógyulásokat önszuggesztív eredményének tekintjük. Vagyis ha „még” nincs is rájuk pontos tudományos magyarázat, nem mondanak ellent olyan megfigyeléseknek, amilyenekre napjainkban is van példa, s amelyekre készen áll a már rutinszerűen előrántható diagnózis.

Jézus visszautasította, amikor „jelet”, „bizonyosságot” kértek tőle, de személyét és küldetését csodákkal igazolta akkor, amikor azt helyénvalónak látta. Ezeknek életéből való kifaragásával sikerült „kimutatni”, hogy Jézus az volt, aminek a tudományos megközelítés eleve feltételezte: egy jó képességekkel és meglátásokkal rendelkező, de végeredményben éppoly közönséges ember, mint mi is vagyunk. A „tudományos” premisszák szerint megszürt információk alapján természetesen az említett premisszák „igazolódnak”. Jézus képéből csak a lényegre rekesztik ki: az Ő igazi minőségét, valódi mivoltát. A „történelmi” Jézus alakjának megalkotása ezért átlátszó szemfényvesztés, de mivel az emberek – különösen tudományos köntösbe burkolt állításokkal – könnyen megtéveszthetők, jól alkalmazható fegyverként a kereszténység elleni világméretű harcban.

A csoda az értelmező szótárak szerint – noha többnyire a képzelet világába utalják – a természeti törvényekkel össze nem egyeztethető jelenséget jelent. Kétségtelenül így van, de akad, aki ezt is másként látja. Egy ilyen különvéleményt olvashattunk néhány éve az Új Kévében: „Isten nem úgy tesz csodát, hogy megszegi a maga alkotta természettörvényeket”. Majd zárójelben ez következett: „milyen kevésre becsülik jellemét, akik ilyesmit hisznek”. Mintha a mi Istenünk nem maga volna a tökéletesség, hanem olyan lenne, mint egyike a görög isteneknek, amelyek – a halhatatlanság és a hatalombirtoklás isteni vonásait leszámítva – cselszövők, kicsinyesek, gyarlók, akár az emberek. Mintha Őt erkölcsileg köteleznék elvi következetességre a tőle származó természeti törvények, mert egyébként joggal mondhatnánk, hogy jellemtelen! De hát Istennek nem jelleme van, embermódra, hanem folttalan, fénylő dicsősége! Mivel a szöveg írójának szellemisége unitárus, ez a furcsa fogalomzavar minden bizonnyal az unitárius káté 41. pontjának tökéletes félreértelmezésén alapul. Idézem. Kérdés: „Mit értünk azon, hogy Isten mindenható?” Válasz: „Azon, hogy Isten mindenható, azt értjük, hogy Isten mindent megtehet, amit akar, *de törvényeivel ellenkezőt nem cselekszik.*” (Kiemelés – T. K. A.) De hiszen itt saját belső törvényeiről van szó: arról, hogy sohasem

cselekszik gonoszsgot, mert ez lényével összeférhetetlen. Isten nem lehet alárendelve a teremtett világ törvényeinek; ez azt jelentené, hogy egyáltalán nem mindenható!

Az idézett vélemény értelmében Jézus, amikor a kánai menyegzőn a vizet borrá változtatta, *megszegte* a természet törvényeit. Tulajdonképpen minden csodatételekor ez történt. Milyen következtetést vonhatunk le ebből? Azt, amiből az említett történetvizsgálók kiindultak, hogy Jézus csodái meg sem történtek, és a Biblia nagyrészt hamis mesék gyűjteménye? Vagy pedig azt, hogy Jézus jellemtelen volt, mert nem tisztelte a természet törvényeit? Esetleg azt, hogy talán nem is Isten, hanem a sátán ereje hozta létre a neki tulajdonított csodákat? Lám, milyen ingatag talajra léphetünk Isten természetét megkérdőjelező téves kijelentésekkel.

Kétségtelen, hogy nem vagyunk könnyű helyzetben. Az utóbbi évszázadok szellemi légköre valamennyi porcikánkat igyekezett kétkedéssel átitatni. Minden bizonytalanságunk, kételyünk vagy akár heves tiltakozásunk ellenére mégis tudomásul kell vennünk: Isten él. Hatalmas Istenünk természetfölötti erejével ura a természet erőinek is. S bár esetleg nehezünkre esik, el kell ismernünk, hogy mindenható. Feleslegesen igyekszünk Őt némileg magunkhoz kicsinyíteni mindenhatósága körmönfont kétségbevonásával. Ha lehetetlennek tartjuk a csodát, Isten mindenhatóságát vitatjuk el, ezzel pedig az Ő valódi mivoltát tagadjuk. Magyarul: istentagadók vagyunk – bármint szépítgetnénk is a dolgot. Jézus csodáktól megfosztott történelmi személyének „tudományos” képe hamis, arra szolgál, hogy Isten tagadására és Isten helyett a társadalomnak való alávetettségre manipuláljanak vele bennünket. A különbség lényeges: Isten azt akarja, hogy a belső értékeink őrzésével megtartsuk magunkat, a „modern” (vagy „posztmodern”?) társadalom pedig, hogy értelmünket megzavarva a szabadság csillogó látszatával körülvett modern rabszolgákká tegyen.

Bizonytalanságunkban gyakran köntörfalazni kezdünk, Isten utáni vágyunkat rejtegetve, elfojtva, a lelket érintő dolgokban önmagunk előtt is kitérünk a határozott válaszadás elől. Igyekszünk nem venni tudomást arról, hogy álláspontunk hiányával még szembenézni sem merünk. Pedig amíg az alapkérdésekben nem foglalkozunk egyértelműen állást, addig egy emberi köztes létben lebegünk, és meglehet, egy nap rájövünk, hogy a langyosak közé tartozunk, akiket kiköp majd az Isten. Közben képtelenné válunk arra, hogy észrevegyük a magunk vagy mások lelkében végbement csodát, és talán eljártsszuk a lehetőségét is annak, hogy eltölthessen bennünket az a lelki béke, amiben a földön csak az igazán hívó ember részesül.

Csoda bármikor bekövetkezhet, a hétköznapiakban is. A mindnyájunk életében lehetséges legnagyobb és számunkra legfontosabb csoda az, ami bennünk történhet. Nélkülünk ez nem mehet végbe, de Isten segítségével nélkül sem. Isten akkor segít, ha kitartóan kérjük rá. Csoda, de ezúttal nem természeti törvények hatásának elhárítása történik, hanem lélektaniaké. A lehúzó megrögzöttségeket kell felszakítani és eldobni, a világ immár otthonossá lett olcsó (és demoralizáló vagy legalábbis elgyengítő) csábításait kitiltani és (újra)felfedezni a helyes és helytelen közötti különbségtétel éltető nehézségeit. Olyan, mint amikor egy vastag betonréteggel borított virágskertet bénító terheitől megtisztítunk, hogy a sarjak újra kihajthassanak. Újjá kell születnünk – amint ezt Jézus a feladatunkká tette –, amennyiben szeretnénk meglátni Isten országát, vagyis üdvözülni akarunk. Ez azonban – mint Jézustól tudjuk – az embernek Isten nélkül lehetetlen. De aki kér, az meghallgattatásra talál.

Ezt a csodát megtérésnek hívják, és köztünk sok olyannak is szüksége lenne rá, aki többé-kevésbé hívó embernek gondolja magát. Az első lépés az, ha a hiúságok helyett határozottan Istent választjuk. Nagyon sok belső munka következik ezután. Onnan tudhatjuk, hogy jó úton vagyunk, ha öröm áraszt el bennünket, valahányszor Istenre gondolunk.

2003. március